

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ ДЕБНЕЩИЯТ СТРАХ

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2015

chitanka.info

СЯНКАТА ВЪРХУ КАМИНАТА

Свирепа буря бушуваше в нощта, когато пристъпих в изоставената къща на хребета на Темпест Маунтин^[1], за да се срещна с дебнещия страх. Трябва да отбележа, че не бях сам, защото по онова време безразсъдната храброст все още не съпътстваше любовта ми към страховитото и гротескното, превърнала житейския ми път в непрестанно търсене на загадъчни ужаси в литературата и действителността. Придружаваха ме двама едри, мускулести мъже, на които знаех, че мога да разчитам, ако положението стане напечено; те отдавна ме съпровождаха в опасните ми експедиции и бяха доказали, че са способни да се справят с всяка критична ситуация.

Напуснахме градчето без излишен шум, за да не привличаме вниманието на репортерите, които все още не се бяха разотиили по домовете си, въпреки че бе изминал цял месец, откакто прокрадващата се смърт^[2] хвърли местните жители в панически ужас. Впоследствие ми мина през ума, че навярно журналистите биха могли да ми помогнат, ала точно в този момент не исках нито да ги чувам, нито да ги виждам. Ако ги бях взел със себе си, рано или късно, щеше да се наложи да им разкрия тайната си, която не смеех да споделя пред никого — защото се опасявах, че светът или щеше да ме сметне за безумец, или щеше сам да обезумее. Дори сега, когато най-сетне се осмелих да разкажа истината за случилото се, частица от мен съжалява, че мистерията е разбулена, понеже само аз познавам истинското лице на дебнещия страх, стаен в онзи пустеещ злокобен хълм.

Малкият ни автомобил се носеше по лъкатушещия сред вековните гори тесен път, преодолявайки дялящите ни от Темпест Маунтин километри, и най-накрая спря пред гъсто обраслия с дървета стръмен склон. Това бе мрачна и угнетяваща местност; не идвахме тук за първи път, ала досегашните ни посещения бяха все през деня, когато наоколо гъмжеше от народ. Даже се изкуших да запаля ацетиленовите фарове^[3] на автомобила, обаче размислих, защото не исках да

привличам излишно внимание. В сгъстяващия се здрач пейзажът бе придобил зловещи очертания и болезнената му причудливост веднага се набиваше на очи, дори и човек да не знаеше нищичко за стаения там ужас. Дивите животни отбягваха възвишението, сякаш усещаха надвисналата гибел. Проблясъците на мълниите открояваха уродливите дървесни стволоче и неестествено сгърчените храсталаци, а многобройните могили и землисти гърбици, изпъкнали гротескно над земята, приличаха на свити на кълбо змии и човешки черепи, раздути до гигантски размери.

Повече от век Темпест Маунтин беше обител на дебнещия страх. За първи път научих за кошмара от вестникарски репортаж за трагедията, сполетяла тукашните места и приковала вниманието на целия свят. Тази местност представлява уединена и пустинна хълмиста част от планините Катскил, обитавана навремето от неголям брой холандски заселници. Сега единственото, което е останало от тях, са порутените сгради и белязаните с клеймото на деградацията поселища, разпръснати из тези забравени от Бога възвишения. Преди създаването на щатската полиция представителите на цивилизования свят рядко са пристъпвали в тукашните краища и даже днес за патрулирането из района се отделят незначителни сили. За злото от хребета на Темпест Маунтин открай време се разказват старинни легенди, популярни сред жителите на близките селца. Това е и най-често обсъжданата тема в елементарните разговори между изродените дегенерати, които напускат родния си пуцинак само за да разменят саморъчно изплетените си кошници за нещо, което не могат да отгледат, убият или уловят.

Дебнещият страх се бе загнездил в мрачното и изоставено имение на рода Мартенс^[4], разположено на хребета на Темпест Маунтин. Възвишението дължеше името си на гръмотевичните бури, които често бушуваха над него. Вече над сто години за този старинен дом, заобиколен от вековни дремещи гори, се разказваха невероятни ужасяващи истории, в които се мълвеше за чудовищна, безшумно прокрадваща смърт. С настъпването на лятото тя напускала пределите на имението и започвала да броди из околността. Местните жители шушукаха за някакъв демон, който след смрачаване нападал хората, проявили достатъчно неблагоприятие да кръстосват тези краища пешком. На сутринта намирали тленните им останки — обезобразени,

разчленени и оглозгани — а нерядко от злочестите клетници оставали само кървави следи, водещи към прокълнатата къща. Според някои светкавиците призовавали дебнещия страх да напуска убежището си, а според други гръмотевичният тътен бил неговият глас.

Никой от хората, живеещи извън тази хълмиста местност, не приемаше на сериозно тези противоречиви разкази с нелепите им описания на тайнствения демон. В същото време тукашните фермери и селските жители за нищо на света не допускаха, че стародавните предания може да са измислица. Мнозина от тях бяха посещавали имението — без съмнение под въздействието на живописните сказания — ала така и не откриха никакво доказателство за съществуването на демона. Престарелите бабички не спираха да бърбят за страшния призрак, обитаващ пустеещия дом, за семейство Мартенс, за разноцветните им очи, превърнали се в техен своеобразен наследствен признак, за свръхестественото им дълголетие и за убийството, белязало с проклетие рода.

Кошмарът, вдъхнал живот на фантастичните местни легенди, заяви за себе си по най-неочакван и зловещ начин; именно това доведе и до идването ми тук. Една лятна нощ — след разразилата се свирепа буря — цялата околност била вдигната на крака от жителите на едно от планинските села, впуснали се в паническо бягство от родните си огнища. Жалките несретници надавали неописуем вой и били обезумели от суеверен ужас. Никой от тях не можел да обясни какво точно ги е наплашило, но и никой не се съмнявал в реалността на страшната заплаха. Не били зърнали нищо; вече си били легнали да спят, когато посред нощ дочули от съседното поселище такива смразяващи писъци, че нямало никакво съмнение — това било пришествието на прокрадващата се смърт.

На следващата сутрин местните жители и представителите на щатската полиция последвали треперещите от страх планинци до връхлетяното от гибелта селце. Пред очите им се разкрило ужасно зрелище — земята била разцепена като след мощен земен трус и няколко от схлупените бараки били сринати до основи, ала материалните загуби изобщо не могли да се сравняват с броя на човешките жертви и зловещите им останки. От седемдесет и петте души, населявали това поселище, нямало нито един оцелял. Зейналата земя била оплискана с кръв и осеяна с обезобразени късове човешка

плът, свидетелстващи за неистовата ярост и необикновената мощ на ноктите и зъбите на демона. Същевременно не била открита никаква следа, водеща от или към сцената на тази кървава вакханалия. Всички, които огледали мястото на трагедията, били единодушни, че касапницата е дело на някакъв невероятно силен и свиреп див звяр; едва впоследствие била издигната хипотезата, че е възможно загадъчната смърт на всички тези хора да е следствие от масово убийство — нередко срещано явление сред деградиралите обитатели на планинската пустош. Между впрочем тази версия се появила след откриването на двайсет и петима жители на прокълнатото селище, успели да избегнат фаталната участ на обезобразените и разчленени мъртъвци. Обаче никой не отговаряше на въпроса как тези хора са успели да изтребят превъзхождащите ги двойно техни съселяни... И защо изобщо биха го сторили? Единственият неоспорим факт беше следният: в тази лятна нощ от небесата проехтял гръмотевичен грохот, оставил подире си мъртво поселище, осеяно с десетки разкъсани и оглозгани по отвратителен начин трупове.

Потресените жители на района моментално свързали ужасното събитие с прокълнатия дом на рода Мартенс, макар че той се намирал на цели четири километра и половина от кървавата сцена. Както можеше да се очаква, полицаите били доста скептични по този въпрос — особено след като установили, че имението е необитаемо. Това обаче само разпалило с нова сила убедеността на местните. Те преобърнали къщата нагоре с краката, проверили с дълги прътове езерата и потоците, прекършили всички храсти и претърсили околните гори. Ала усилията им се оказали напразни; прокрадващата се смърт свършила пъкленото си дело и изчезнала, без да оставя подире си никаква следа.

На втория ден от търсенията мистериозната трагедия се превърнала във вестникарска сензация и склоновете на Темпест Маунтин загъмжали от репортери. Те подробно описали случилото се и взели множество интервюта от възрастните жители в стремежа си да хвърлят светлина върху тази зловеща история. В началото се отнасях с известно съмнение към репортажите им, ала след седмица професионалният ми нюх ми нашепна, че трябва да отида на място и да проведа свое собствено разследване. Ето защо се регистрирах сред журналистите, буквално окупирали хотела в Лефъртс Корнърс (най-

близкото до Темпест Маунтин градче), и още същия ден — 5 август 1921 година — получих пропуск за щаба, координиращ издирванията. Три седмици по-късно повечето репортери се разотидоха, предоставяйки ми необходимата свобода за действие; междувременно аз успях да събера цялата информация, до която успях да се добера, и вече бях готов да се заема с изпълнението на своя план.

И тъй, в тази лятна нощ аз угасих двигателя, излязох от автомобила и заедно с двамата ми въоръжени спътници се отправихме нагоре по стръмния склон към хребета на Темпест Маунтин. Гигантските дъбове се извисяваха застрашително над нас, а в далечината се открояваше призрачно сивата грамада на запустялото имение. Потъналият в мрак нощен пейзаж бе толкова угнетяващ, че неволно изпълваше душата ми със зловещи предчувствия. Въпреки това продължавахме непоколебимо напред, без да забавим крачка даже за миг. Бях твърдо решен да проверя хипотезата ми, каквото и да ми струваше това. А тя се заключаваше в следното: предполагам, че гръмотевиците призовават страховития демон — който можеше да се окаже както материално същество, така и някакво злокобно смъртоносно присъствие — да напусне потайното си убежище; и в двата случая възнамерявах да сторя всичко по силите ми, за да разкрия неведомата му същност.

В предишните дни бях проучил необитаемото здание и бях избрал за нощното ни бдение бившата спалня на Ян Мартенс, за чието убийство често се споменава в стародавните легенди. Интуицията ми подсказваше, че помещението, където преди много години е живяла тази жертва на кърваво злодеяние, е най-подходящо за целта ми. Стаята се намираше на втория етаж на югоизточното крило на сградата и бе осеяна с изпотрошени мебели и всякакви боклуци. Единият ѝ прозорец — този с източно изложение — бе огромен, докато обърнатият на юг бе съвсем малък и тесен. Излишно е да се споменава, че стъклата и на двата бяха изпочупени. Срещу големия прозорец имаше холандска камина с внушителни размери, украсена с изображения от библейската легенда за блудния син, а срещу малкия — широко легло, вградено в стената.

Застанах в центъра на помещението и се заслушах в грохота на гръмотевиците, обмисляйки следващите ми ходове. Първо трябваше да си осигурим допълнителни пътища за отстъпление, ето защо

провесихме от перваза на големия прозорец три въжени стълби, които предвидливо бяхме взели със себе си. Сетне домъкнахме от съседната стая един креват, разположихме го странично пред прозореца и го покрихме с елови клонки. Двамата ми придружители извадиха pistolетите си и приседнаха на ръба на леглото. Според плана ми един от нас щеше да дежури, а другите двама — да си почиват на кревата. Така винаги щяхме да имаме откъде да се измъкнем — ако демонът се появеше през вратата, можехме да се спуснем по въжените стълби, а ако ни връхлетеше през прозореца, на наше разположение бяха вратата и стълбището на зданието.

Единодушно бяхме решили да дежурия първо аз. В началото се чувствах бодър и концентриран, но неусетно — въпреки зловещата обстановка, лишените от стъкла прозорци и надвисналата буря — бях обхванат от странна сънливост. Ето защо реших и аз да полегна за малко, разполагайки се между двамата ми спътници. Джордж Бенет беше от страната на прозореца, а Уилям Тоби лежеше по-близо до камината. Понеже видях, че Бенет е дълбоко заспал, поверих дежурството на Тоби, макар че, както сам ми сподели, и той едва държеше очите си отворени.

Помня, че преди да заспя, незнайно защо, се взирах продължително в камината, неспособен да откъсна погледа си от нея. А когато най-сетне потънах в сън, кратката ми дрямка бе пронизана от ужасни апокалиптични видения. По някое време се събудих, защото лежащият до мен Бенет се бе размърдал неспокойно насън, отпусайки ръката си върху рамото ми. В налегналия ме полусън не видях дали Тоби изпълнява съвестно дежурството си, обаче вътре в себе си изпитвах силно безпокойство по този повод. За първи път силите на злото ме угнетяваха по такъв начин с дяволичното си присъствие. Както изглежда, сетне отново съм задрямал, но почти веднага кошмарите ми бяха прекъснати от смразяващ вой, какъвто не бях чувал никога през живота си.

В този ужасяващ предсмъртен вопъл сякаш се бяха съчетали изконният, извиращ от най-тъмните глъбини на човешкото естество страх и нечовешката агония на безнадеждната съпротива срещу неумолимото притегляне към дверите на забвението, отвъд които животът приключваше и започваше неведомото. В помещението бе тъмно като в рог, ала празното място вдясно от мен недвусмислено

свидетелстваше, че Тоби е изчезнал. Все още усещах тежката ръка на Бенет върху рамото ми, когато чудовищна светкавица разтресе цялото възвишение. Вековните гори бяха озарени от ярка светлина и най-величественият от дъбовете, който се извисяваше над другите дървета подобно на достолепен патриарх, внезапно бе разсечен надве. На фона на страховития отблясък от мълнията долових с крайчеца на окото си как Бенет скача на крака; сянката му се открии върху горната част на камината, която отново беше приковала погледа ми.

Обстоятелството, че останах жив и не изгубих разсъдъка си, и досега си остава за мен необяснимо чудо. Необяснимо, защото сянката върху камината не принадлежеше нито на Джордж Бенет, нито на което и да е друго човешко същество; това бе страшен, уродлив, невъобразим силует, изпълзял от най-скверните бездни на Преизподнята, който не се поддаваше на описание и изобщо не се вместише в рамките на нормалния човешки разум. Миг по-късно останах съвсем сам в тази прокълната къща, треперейки като обезумял. Джордж Бенет и Уилям Тоби бяха безследно изчезнали и до ден-днешен не зная нищо повече за кошмарната им участ.

---

[1] Темпест Маунтин (англ.) — букв. „планината на бурите“. — Б.пр. ↑

[2] Басистът на „Металика“ Клиф Бъртън (1962–1986) се вдъхновява именно от този разказ за заглавието на песента „Creeping Death“ („Прокрадваща се смърт“) от втория албум на групата. — Б.пр. ↑

[3] През 1896 г. авиоконструкторът и летец Луи Блерио предлага в колите да се използват ацетиленови фарове, подобни на тези, използвани при локомотивите. Обаче новите фарове не били удобни за управление — за да се включат, трябвало да се завърти кранчето за подаване на ацетилен, да се отворят капациите и да се запали с кибрит горелката. — Б.пр. ↑

[4] Имението на рода Мартенс вдъхновява Стивън Кинг за зловещия Марстънов дом от романа му „Сейлъмс Лот“; неслучайно двете имена са анаграми (Martens и Marsten). — Б.пр. ↑

ЗАСТИГНАТИ ОТ БУРЯТА

След тази страховита нощ прекарах няколко седмици в хотелската ми стая в Лефъртс Корнърс. Преживяният от мен шок бе довел до тежко нервно изтощение. Почти не помнех как съм успял да се добера до автомобила, да го запаля и да се върна незабелязано в градчето. Сред огромните бели петна в паметта ми се открояваха фрагментарни смътни картини — призрачните силуети на гигантските дървета, адските отблясъци на мълниите и скверните изгърбени сенки, хвърляни от изпъкналите могили, осяели цялата местност.

Обхванат от треска, лежах в хотелския креват и се опитвах да заспя с надеждата, че сънят ще възстанови душевното ми равновесие. Уви, потъвах в дрямка само за кратко, след което връхлетелите ме кошмари неизменно ме караха да отварям рязко очи, облян в студена пот. Изтерзаното ми съзнание не спираше да прожектира пред мисловния ми взор онази зловеща сянка върху камината, при вида на която едва не бях изгубил разсъдъка си. Давах си сметка, че бях зърнал — макар и само за миг — един от онези неназовими ужаси от космическите глъбини, чието далечно гибелно присъствие понякога долавяме; един от онези страховити пришълци от най-затъntenите вселенски бездни, чиято действителна същност не можем да съзрем, понеже сетивата ни милостиво са ограничени от природата. Колкото и да се мъчех да анализирам видяното и да го класифицирам по някакъв начин, усилията ми бяха напразни — всеки път започвах да треперя неудържимо, сякаш инстинктът ми за самосъхранение вземаше нещата под свой контрол, спускайки пелената на забвението над болезнения спомен.

Навярно задачата ми би била по-лесна, ако неведомата твар, хвърлила онази злокобна сянка, бе издала някакъв звук — ръмжене, вой, лай или даже дяволски смях — но тя беше съвършено безмълвна. Ами ако не ръката на Джордж Бенет, а тази на създанието — или по-скоро неговият преден крайник — бе докоснала рамото ми? Дали това означаваше, че има органична природа... или поне някога е имало? Ян

Мартенс, чиито покои бяхме избрали за среднощното си бдение, бе погребан в гробището недалеч от имението... Трябваше да открия Бенет и Тоби — естествено, ако са още живи... И защо онова безименно изчадие избра тях и пощади мен? Въпроси, въпроси, въпроси... Ту потъвах, ту изплувах от трескавия полусън, прорязван от ужасяващи видения, мятайки се като риба на сухо в хотелското легло.

Скоро стигнах до извода, че ако не разкажа на някого за случилото се, просто ще полудея. Все още бях твърдо решен да не прекратявам търсенето на дебнещия страх, защото повече от всичко друго ненавиждах неопределеността и предпочитах да знам истината, без значение колко страшна и шокираща е тя. Ето защо след продължителни размисли си изработих план за действие, който включваше не само намирането на надежден партньор в злоещата ми мисия, но и трябваше да ми помогне при проследяването и разкриването на истинската същност на смъртоносния демон, погубил Джордж Бенет и Уилям Тоби.

Сред познатите ми в Лефъртс Корнърс почти нямаше местни жители, а по време на престоя си бях успял да се сближа с голяма част от репортерите, които се оказаха доста приятни джентълмени. Някои от тях все още не бяха напуснали градчето, защото се надяваха да разбулят загадката на ужасната трагедия, опустошила едно от тукашните селца. Именно сред тези упорити, смели и готови на всичко професионалисти възнамерявах да си избира помощник и в крайна сметка се спрях на Артър Мънроу — тъмнокос, слабоват млад мъж на около трийсет и пет години, чиито ерудиция, вкус, интелект и темперамент свидетелстваха за необременено от предразсъдъци и отворено за нови идеи съзнание.

В началото на септември посветих Артър Мънроу в своята тайна и веднага видях неподправения интерес, който грейна в очите му. Нещо повече — и той като мен изгаряше от желание да разкрие мистерията на дебнещия страх и прокрадващата се смърт. Щом приключих с подробния си разказ, журналистът се спря на някои моменти от изложението ми, подлагайки ги на обективен анализ, с което демонстрира впечатляваща проникателност и ясна мисъл. Най-ценни обаче се оказаха практичните му препоръки — той ме посъветва да отложим действията си в имението, докато не се въоръжим с позадълбочени исторически и географски сведения. Послушах го и

двамата обиколихме целия район, събирайки всяко зрънце информация, засягаща рода Мартенс и мрачните му тайни. Без да жалим време и усилия, надълго и нашироко беседвахме с онези планинци, които — въпреки кървавия кошмар и дебнешката заплаха — бяха решили да не напускат родните си места.

Би било преувеличение да се каже, че постигнатите резултати донесоха отговори на всичките ни въпроси, но определено ни помогнаха и насочиха вниманието ни към една любопитна закономерност — най-често фаталните инциденти се случвали в непосредствена близост до пустеещото имение или в заобикалящите го тъмни гори. Доколкото знаехме, единственото изключение от това правило бе последното произшествие, което пресата бе направила достойние на целия свят.

Що се отнася до произхода и външния облик на дебнешкия страх, местните жители не можаха да ни кажат нищо определено и всеки си имаше своя собствена версия, противоречаща си с тази на останалите. Обрисоваха ни го като чудовищна змия, кръвожаден великан, мятан гръмотевици демон, адски прилеп, стръвен лешояд, ходещо дърво и какво ли още не... Щом съпоставихме всички събрани сведения, стигнахме до следната хипотеза — това бе жив организъм, извънредно чувствителен към изпразването на електрическите заряди в атмосферата; макар че някои легенди го бяха надарили с крила, предполагахме, че по-скоро става дума за сухоземно същество, избягващо откритите пространства. От друга страна обаче, как тогава се обясняваше свръхестествената бързина, с която се придвижваше, докато извършваше злодеянията си?

Не след дълго спечелихме доверието на неразговорчивите, отнасящи се с подозрение към всички чужденци планинци и те свикнаха с нас. Дори ни оказаха съдействие по време на претърсването на вековните гъсти гори около изоставеното имение. Обаче щом им споменахме, че искаме да открием Бенет и Тоби, те се вцепениха от ужас и се заеха да ни убеждават, че спътниците ми завинаги са напуснали човешкия свят, досущ като зверски избитите техни съселяни. В това, че злочестите местни жители бяха станали жертва на похищение или убийство, не се съмнявахме нито аз, нито Артър; никой горски хищник не бе в състояние да причини опустошението, довело

не само до смъртта на всички онези клетници, но и разрушило няколко бараки и разтърсило земята като мощен подземен трус.

Минаваше средата на октомври, а ние все още не бяхме отбелязали кой знае какъв напредък. Може би ясните нощи възпираха демона и той не смееше да се развихри в нова кървава вакханалия? Въпреки прецизността, с която бяхме претърсили необитаемия дом и околностите му, така и не попаднахме на сериозни улики и вече започвахме да си мислим, че не бе изключено дебнещият страх да представлява явление с нематериален характер. Но ако наистина бе така, разполагахме ли с необходимото оборудване да го открием и да се справим с него? Другото, което ни тревожеше, бе приближаващата зима; опасяхме се, че с падането на първия сняг проучванията ни ще се озоват в задънена улица, защото, както по всичко изглеждаше, прокрадващата се смърт не вземаше жертви през зимните месеци. Ето защо последната ни експедиция до опустошеното от демона селище, проведена в един мрачен октомврийски ден, се отличаваше с излишна привързаност, граничеща с отчаяние.

Едва ли е нужно да се споменава, че селцето бе напълно изоставено. Дебнещият страх бе прогонил всичките му обитатели. Макар че злочестото поселище бе доста старо, и до ден-дневен си нямаше име. То бе разположено в тясна, обезлесена падина, сгъшена между склоновете на две възвишения, наречени съответно Коун Маунтин и Мейпъл Хил. Намираще се на три километра североизточно от подножието на Темпест Маунтин и на четири километра и половина от старинното имение. По права линия между селцето и дома на Мартенс се простираше открита и сравнително равна — ако не се броят уродливите могили, наподобяващи свити на кълбо змии — местност, обрасла с противна гъста трева и жилести плевели. Поради тази причина предположихме, че демонът е дошъл откъм Коун Маунтин, чийто залесен южен склон стигаше чак до Темпест Маунтин.

Двамата с Артър Мънроу претърсихме буквално всеки метър от прокълнатото селце, но не открихме нищо значимо. Част от склона на Мейпъл Хил бе пропаднала в резултат на свлачище или земетресение, а издигащото се недалеч самотно дърво бе разцепено надве от страшния удар на гръмотевицата, призовавала демона от леговището му. С всяка следваща минута недоумението ни нарастваше и надвисналите над главите ни буреносни облаци като че ли подчертаваха обречената

безплодност на отчаяните ни усилия. В същото време постоянно усещахме присъствието на някаква невидима, неясна заплаха — сякаш грамадни грифони с ципести крила хищно се взираха в нас от необятните космически глъбини.

С напредването на следобед сенките започнаха да се сгъстяват и не след дълго дочухме ръмженето на бурята, която скоро щеше да се разрази над Темпест Маунтин. Дори на дневна светлина грохотът на гръмотевиците, проехтял над тази посърнала местност, ни накара да потръпнем. Двамата с Артър внезапно осъзнахме, че както по всичко изглежда, ще бъдем застигнати от стихията насред самия епицентър на трагедията. Единственото, на което можехме да се надяваме, беше бурята да започне след падането на нощта. Това обаче не беше кой знае каква утеха, ето защо побързахме да напуснем склона на Мейпъл Хил и да си потърсим убежище в някоя от що-годе запазените къщурки в поселището.

Пороят ни връхлетя още докато се спускахме по хълма. Пътят ни ненадейно бе преграден от непроницаема водна завеса, а небето зловещо притъмня. Проливният дъжд валеше с такава сила, че почти нищо не се виждаше. За наше щастие, познавахме добре района — благодарение на досегашните ми проучвания — и без губене на време се насочихме към първата барака с оцеляла врата, която се изпречи пред погледа ни. Вратата бе обърната към Мейпъл Хил; натам гледаше и малкият прозорец. Залостихме вратата и закрихме прозореца с валящия се на земята капак, без съмнение, изтръгнат от пантите си по време на неотдавнашното произшествие. Тъй приседнахме на някакви сандъци и запушихме лула сред възцарилия се в помещението мрак, заслушани в демоничния вой на вятъра и тътена на гръмотевиците.

Заобикалящата ме обстановка — в съчетание със свирепата стихия и тягостното очакване — болезнено ми напомни за злополучното нощно бдение в изоставеното имение на хребета на Темпест Маунтин. В съзнанието ми отново изникнаха проклетите въпроси, които не спираха да ме глождат след изчезването на Джордж Тоби и Уилям Бенет, отнесени от чудовищната сянка върху камината. Защо демонът — без значение дали бе дошъл през вратата на стаята, или през големия прозорец — бе нападнал онези, които лежаха в двата края на кревата, пощадявайки този по средата, тоест моя милост? Дали бе решил да дойде за мен сега? Как изобщо бе сграбчил двамата ми

помощници — с кошмарно дълги пипала или по някакъв друг начин? А може би знаеше, че аз съм инициаторът на всички тези търсения и ми готвеше невъобразимо страшна участ?

Потънал в тези мрачни размишления, изведнъж бях сепнат от титаничен трясък, последван от срутване на земна маса. Мълнията бе ударила съвсем наблизо. Почти едновременно с нея се надигна свиреп вятър, чийто дяволски вой се засилваше с всеки миг. Бяхме сигурни, че още едно дърво на Мейпъл Хил е станало жертва на гръмотевичната буря, и Артър се надигна от мястото си, за да провери със собствените си очи. Ала едва беше отместил капака, когато в бараката с оглушително свистене нахлуха дъждът и вятърът, които ми попречиха да чуя какво изрича моят спътник. Междувременно той се бе надвесил през прозореца, явно за да огледа по-добре притъмнялата, обезобразена от стихията околност.

След известно време вятърът започна да утихва, а противоестественият мрак — да се разсейва. Изглежда, бурята най-сетне отминаваше. Казах на Артър, че трябва да пуснем малко повече светлина в помещението, дори и дъждът да ни измокри малко, и отворих широко вратата. Крехките ми надежди, че все още можем да разгадаем чудовищната тайна — за която бях сигурен, че се спотайва някъде тук — моментално бяха попарени от угнетяващата гледка, която се разкри пред зора ми. Земята около къщурката се бе превърнала в еднообразна кална маса, размита от мътната вода; всички улики, които може би щяхме да открием, бяха безвъзвратно погребани под вездесъщия и покров. Известих за това моя спътник, без да откъсвам поглед от унилия пейзаж, ала той отново не ме удостои с отговор; тогава се обърнах и се приближих до него, докосвайки рамото му. Никаква реакция; журналистът продължаваше да се взира безмълвно през прозореца, надвесил се над перваза. Изпълнен с недоумение, аз го сграбчих за рамото и силно го разтърсих, при което горната част на тялото му се завъртя към мен. В същия миг адските нокти на неописуем ужас, извиращ от първичните бездни на отдавна погребаното минало, се забиха дълбоко в душата ми, разкъсвайки я на парчета.

Артър Мънроу беше мъртъв, а лицето му го нямаше. На негово място зееше отвратителен кратер, а малкото останала плът се бе превърнала в безформено кърваво месиво.

ЗЛОВЕЩОТО ЧЕРВЕНО ЗАРЕВО

В нощта на 8 ноември 1921 година отново се разрази страховитата буря. Тя ме завари наред занемареното семейно гробище на рода Мартенс, ала този път бях съвсем сам. Въпреки лошото време, аз с безумна упоритост разкопавах гроба на Ян Мартенс на мъждукащата светлина на газения ми фенер. Облаците бяха започнали да се сгъстяват още в ранния следобед, когато започнах да копая, а сега бесните пориви на вятъра неистово свистяха сред короните на вековните дъбове, обрамчващи старинния дом.

Събитията, чието начало бе положено на 5 август — сянката на демона върху камината, мистериозното изчезване на двамата ми помощници, последвалото нервно изтощение и зловещата смърт на репортера Артър Мънроу — бяха разтърсили из основи душевното ми равновесие. Понеже се досещах за реакцията на местните жители, побързах тайно да погребя тленните останки на журналиста, скривайки обезобразеното му тяло от чуждите очи. Казах си, че по-добре да го смятат за безследно изчезнал, отколкото да узнаят какво всъщност се е случило с него. Явно се бях справил добре, защото всички опити да бъде открит не донесоха никакъв резултат. Вероятно част от планинците се досещаха, че в изчезването на репортера има нещо гнило, обаче аз бях твърдо решен да не разпалвам допълнително страховете им.

Прекъснах работата си за малко, за да си почина, и неволно се загледах в заобикалящия ме пейзаж. Обстановката, в която правех разкопките си, би могла да докара всекиго до нервен срив. Мрачни, неестествено високи и уродливи дървета се извисяваха застрашително над мен, а зад тях, озарени от демоничните отблясъци на светкавиците, се мерзелееха призрачните контури на изоставения дом. Недалеч от сградата се простираше занемарената градина в холандски стил, чиято неестествено буйна и изобилна растителност бе покрита с омерзителна бяла плесен. До нея се намираше семейното гробище на рода Мартенс; килнатите надгробни плочи представляваха тъжна гледка, а

изпъкналите могили на гробовете ме накараха да се замисля за десетките землисти подутини, осеяли цялата околност.

Не друго, а именно историята ме бе довела до този гроб. Тя ми беше последната утеха, защото досегашните ми действия бяха донесли само смърт. Вече бях абсолютно сигурен, че дебнещият страх с нематериално същество; призрак с остри зъби, способни да разкъсат всяка плът, който яздеше среднощните мълнии. Съдейки по многобройните предания, които бяхме събрали с Артър Мънроу, постепенно стигнах до извода, че това би могъл да бъде само призракът на Ян Мартенс, който бе умрял през 1762 година. Единственият начин да проверя истинността на хипотезата ми беше да разкопая гроба му и да видя какво ще открия там.

Внушителната сграда била построена през 1670 година от Герит Мартенс — преуспяващ търговец от Ню Амстердам^[1], който така и не могъл да се примири с преминаването на холандските колонии под властта на британската корона. Неистовата му неприязън към английските чиновници — и изобщо към всичко английско — го накарала да дойде в този забравен от Бога край и да си построи внушителен дом на хребета на самотното възвишение, което го привлякло с отдалечеността си от другите населени места и необичайния пейзаж. Радостта на Герит Мартенс била помрачена само от едно — лете над Темпест Маунтин бушували свирепи гръмотевични бури. В началото холандецът смятал, че това е временно явление, ала всяко следващо лято светкавиците продължавали да прорязват небето с нестихваща ярост. По-късно, когато Герит решил, че гръмотевичните бури са виновни за измъчващото го главоболие, той поръчал изграждането на просторен сутерен, където се оттеглял всеки път, докато навън вилнеела стихията.

За потомците на Герит Мартенс не се знаеше много. Понеже всички представители на рода били възпитавани в ненавист към всичко британско, те почти не общували с местните жители. Живеели като отшелници и изолираността им от останалите хора постепенно довела до дегенерация. Според съседите им с течение на времето членовете на рода Мартенс постепенно се превърнали в умствено непълноценни хора, които трудно разбирали чуждата реч и още по-трудно се изразявали. Всички до един били белязани със странен

наследствен признак — очите им били различни на цвят, като едното било кафяво, а другото — синьо.

Година след година и бездруго крехките им връзки с околния свят неумолимо се стопявали и накрая те изобщо не излизали отвъд пределите на семейното имение, встъпвайки в брачни отношения първо с многобройните си прислужници, а впоследствие — и помежду си. В резултат на това родът ужасно се изродил, а броят на обитателите на внушителното здание се увеличил до такава степен, че част от тях напуснали родното огнище и се разселили из околността, създавайки семейства с примитивното тукашно селячество, откъдето водеха произхода си повечето планинци, с които се бях запознал. Мнозина обаче останали в мрачното имение, където тотално деградирали и неусетно изгубили и последните си речеви навици. Само една тяхна особеност не атрофирала — подобно на своя предтеча Герит Мартенс, и те реагирали крайно болезнено на честите гръмотевични бури.

Преобладаващата част от тази информация станала обществено достояние благодарение на Ян Мартенс. Тласкан от жажда за приключения, той встъпил в колониалната армия малко след като вестта за конгреса в Олбъни^[2] достигнала до Темпест Маунтин. Той бил първият от потомците на Герит, видял и опознал широкия свят. Когато шест години по-късно се завърнал в семейното имение, Ян се сблъскал с нескритата омраза на своя баща, чичовците и братята, подхранвана от обстоятелството, че идвал от ужасяващата ги външна среда. Между впрочем и той вече не можел да търпи многобройните предразсъдъци и странности на роднините си. Макар гръмотевичните бури да не предизвиквали у него болезнени усещания, мрачната атмосфера на имението все повече го потискала и в писмата си до един свой приятел от Олбъни Ян често споменавал за намеренията си завинаги да напусне Темпест Маунтин.

През пролетта на 1763 година въпросният негов приятел — Джонатан Гифърд — започнал да се тревожи за бойния си другар. От доста време не бил получавал вест от него и понеже знаел за царящата в дома на Мартенс обстановка, безпокойството му нараснало до такава степен, че накрая решил да навести Ян лично. Той оседлал коня си и се отправил към планинската местност. Според дневника му достигнал Темпест Маунтин на 20 септември, заварвайки имението в печално състояние. Навъсените, разнооки представители на рода го потресли

със своята нечистоплътност и враждебното си отношение; едва артикулирайки, те му съобщили с насечени гърлени срички, че Ян е мъртъв. Бил убит от мълния още предишната есен и сега лежал погребан зад занемарената градина. Щом Гифърд поискал да го заведат там, те му показали един гроб без никакви надписи и обозначения над него. Цялата тази работа се сторила на Джонатан доста подозрителна, ето защо след седмица той се върнал в имението, екипиран с кирка и лопата, и разкопал гроба на своя боен другар. Съвсем скоро Гифърд намерил онова, което очаквал — пробит от зверски удари череп — и побързал да се прибере в Олбъни, публично обвинявайки Мартенсови в убийството на родственика им.

Въпреки липсата на преки доказателства, историята за убийството бързо обиколила цялата околност, настройвайки всички местни жители срещу потомците на някогашните холандски заселници. От този ден нататък вече никой не искал да си има вземане-даване с тях, а уединеният им дом бил заобикалян отдалеч, сякаш бил прокълнат. Членовете на странната фамилия продължили постарому, изхранвайки се с произвежданите в неголямото им стопанство продукти. За това, че животът в имението продължавал, свидетелствали проблясващите от време на време зад прозорците светлинки. С течение на времето обаче това се случвало все по-рядко и за последен път били забелязани през 1810 година.

Постепенно домът на Мартенс и Темпест Маунтин били обгърнати от диaboличната аура на множество легенди и предания, разказвани шепнешком вечер край огнищата. През 1816-а обитателите на близките хълмове най-сетне се осмелили да посетят имението и да узнаят причината за потъналите в мрак прозорци. Ала щом пристигнали, не открили в къщата нито една жива душа; самата постройка била в окаяно състояние и на места започвала да се руши.

Липсата на тленни останки в сградата и околностите ѝ навеждала на мисълта, че Мартенсови са напуснали родната стряха — най-вероятно преди няколко години. Огромното количество набързо изградени бараки и навеси свидетелствало за увеличената численост на рода в последно време. Съдейки по изпотрошените мебели, неописуемата мръсотия и разпилените навсякъде сребърни прибори, дегенерацията на фамилията била плашеща. И въпреки че имението изглеждало изоставено и необитаемо, планинците били единомислени,

че усещали зловещото присъствие на дебнещия страх. Скоро из цялата местност плъзнала мълвата, че къщата е обитавана от демоничния призрак на Ян Мартенс, който се завърнал от света на мъртвите, за да потърси възмездие за жестокото си убийство.

Междувременно аз продължавах да разкопавам неговия гроб и не след дълго усилията ми бяха възнаградени. Лопатата ми се удари в капака на разпадащия се ковчег, ала за огромно мое разочарование, вътре нямаше нищо. Обхванат от яростен порив, аз се заех да троша с лопатата прогнилите дъски, сякаш възнамерявах да ексхумирам проклетия призрак със собствените си ръце. Сам не знаех какво точно се надявах да открия; над съзнанието ми сякаш се бе спуснала гъста мъгла, прорязвана от една-единствена ясна мисъл: че разравям гроба на човека, чийто дух бродеше из околностите на Темпест Маунтин и оставяше кървава диря от гибел и опустошение подире си.

Изобщо не подозирах какви неведоми дълбини се таят под мен, докато земята под краката ми не се продъни и аз пропаднах надолу в пустотата, съпроводен от безброй буци свличаща се пръст. Всичко се случи толкова бързо, че изпървом не можах да разбера какво точно става. Инстинктивно затворих очи, а когато ги отворих, се оказа, че лежа върху твърда землиста повърхност. Газената ми лампа бе угаснала, ето защо извадих от джоба си електрическото фенерче и го включих. Лъчът му освети сводестите стени на хоризонтален тунел, който се простираше безкрайно далеч и в двете посоки. Проходът бе достатъчно широк, за да се придвижвам на четири крака по него, и макар че никой здравомислещ човек не би се решил на такава безумна постъпка, аз презрях опасността и запълзах като червей в посока към имението.

Думите са безсилни да опишат приквещения в тясното подземно пространство човек, който в диво изстъпление си пробиваше път из клаустрофобичния тунел, а болезнената липса на кислород изгаряше дробовете му при всяко негово движение. Не помня колко дълго съм пълзъл, но по някое време досегашният ми живот ми се стори като далечен сън, а аз започнах да се чувствам като някоя от къртиците, обитаващи тези пъклени гълбини. Светлината на фенерчето ми вече отслабваше, когато проходът рязко промени наклона си и се устреми нагоре. Погледнах натам и в същия миг зърнах две далечни демонични отражения на моя помръкващ лъч.

Тези две точкици — сияйни и гибелни сред злокобната мъгла, изпълнила тунела — можеха да накарат всекиго да обезумее. Тутакси застинах на място, предусещайки смъртната опасност, ала бях неспособен да откъсна очи от тях. Междувременно страшните очи неумолимо се приближаваха, но самото същество все още бе недостижимо за взора ми. Успях да зърна само един закривен, ужасно дълъг нокът, след което до слуха ми достигна далечният тътен на бушуващата буря. Именно сляната стихия ме спаси, защото ако се бях срещнал отблизо със застрашителната подземна твар, сега нямаше да съм измежду живите.

Светещите очи вече бяха съвсем близо до мен, когато проехтя титаничен грохот и стоварилата се от небето мълния удари с такава сила, че буквално разкъса отделящия ме от повърхността земен пласт. Бях заслепен, оглушен и парализиран. Когато най-сетне дойдох на себе си и се изтръгнах от купчините влажна пръст, сграбчили ме в премазващите си обятия, открих, че се намирам на познато място. Това бе стръмният, лишен от растителност югозападен склон на възвишението. Замаян, като в просъница направих няколко крачки, воден от несъзнателния стремеж да се отдръпна колкото се може подалеч от тази прокълната обител. Ярките светкавици периодично озаряваха издълбаната, разцепена, обезобразена до неузнаваемост земя и дори да исках, вече не можех да открия мястото, откъдето бях изпльзях от адските катакомби.

Разсъдъкът ми се намираше в същия хаос като земната твърд под краката ми, ето защо, когато в далечината южно от мен нощта внезапно бе прорязана от яркочервено зарево, още не бях успял да осмисля невъобразимия кошмар, от който току-що бях успял да се изплъзна. Два дни по-късно планинците ми разказаха какво точно се беше случило и аз бях вледенен от ужас, съпоставим единствено с онзи, който бях преживял в мрака на дяволския тунел. Селцето, намиращо се на трийсетина километра южно от Темпест Маунтин, било почернено от поредното пришествие на дебнещия страх. Веднага след страховития удар на мълнията, разрушила свода на тайнствения проход, из който се бях придвижвал, от клоните на дървото, разперени над една от постройките, се спуснало неназовимо изчадие. То се промъкнало през разнебитения покрив и без съмнение, щяло да подхване кървава вакханалия, но обзетите от ярост тамошни жители

успели да я подпалят, преди да успее да избяга. Това се случило в същия момент, когато ноктестият демон с пламтящите очи, прокрадващ се към мен, бе погребан завинаги под земята от чудовищната мълния, поразила югозападния склон на Темпест Маунтин.

---

[1] В началото на XVII век мнозина холандски емигранти се заселват в района и основават град, наречен Нови Амстердам. През 1664 г. градът е завзет от англичаните, които в чест на херцога на Йорк през 1665 г. го преименуват в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] През 1754 г. в Олбъни се състоял първият конгрес на представителите на колониите, инициран от Бенджамин Франклин, който предложил план за тяхното обединение в периода на англо-френското съперничество за владичество над Северна Америка. — Б.пр. ↑

УЖАСЪТ В ОЧИТЕ

След всичко преживяно през последните дни само безумец би продължил да издирва дебнещия страх. Това, че най-малко две от превъплъщенията на демона бяха унищожени, изобщо не гарантираше моята умствена и физическа безопасност в този ахерон^[1] на многоликия диаволизъм, ала колкото повече чудовищни неща изплуваха на повърхността, толкова по-силно ставаше настървението, с което се впуснах в новите ми търсения.

Щом узнах, че в мига на срещата ми е кошмарното същество от дяволските катакомби на трийсетина километра от мен се е явил друг зъл дух, бях парализиран от ужас, но още на следващия ден се върнах в имението и наново започнах да разкопавам гроба на Ян Мартенс. Този път обаче не постигнах нищо. Срутванията и свлачищата бяха затрупали подземния проход, а проливният дъжд бе отмил пръстта обратно в изровената от мен яма, заличавайки всички следи от присъствието ѝ. Свирепата буря бе обезобразила околността до такава степен, че дори не можех да определя колко дълбок е бил първоначалният ми изкоп.

Разочарован, напуснах семейното гробище на Мартенсови и се отправих към селцето с опожарената къща. Там също претърпях неуспех — единственото, което открих сред пепелището, бяха няколко кости и два черепа, които едва ли биха могли да минат за тленни останки на изчадието. Местните жители ми споделиха, че освен демона жертва на пожара станал и възрастният обитател на постройката, който живеел там сам-самичък; тогава им показах добре запазения човешки череп, който най-вероятно бе принадлежал на злочестия клетник. В такъв случай откъде се беше взел другият череп? Възможно ли бе да е на чудовището? Помолих селяните да ми обрисуват връхлетялата ги твар, ала никой не можа да ми даде точно описание, въпреки че мнозина я зърнали да скача от дървото; всички я наричаха просто „дявол“ и „демон“. Отново подложих втория череп на внимателен оглед и стигнах до извода, че въпреки някои странни

деформации, определено имаше човешки произход. Какво ли можеше да означава това?

Следващата стъпка бе да проверя клоните на грамадното дърво и околността за някакви следи от съществуването, но отново ударих на камък. Демонът сякаш буквално се бе материализирал върху масивния ствол, чиито корени стърчаха зловещо над земята, подобно на гигантски змии. Озадачен и недоумяващ, се върнах в поселището, където прокрадващата се смърт бе взела най-много жертви и където Артър Мънроу бе намерил своята гибел. Макар че усилията ми отново се оказаха безплодни, бях осенен от няколко нови идеи, които изискваха потвърждение. Следващите дни прекарах в проучване на склоновете на Коун Маунтин и Мейпъл Хил, откъдето селцето се виждаше като на длан; най-голямо внимание отделих на онази част от Мейпъл Хил, която бе пропаднала в резултат на бурята, разразила се в нощта на страшната трагедия.

В късния следобед на 14 ноември стоях точно там и местех погледа си ту към прокълнатото поселище, ту към внушителните очертания на Темпест Маунтин. Започваше да се мръква; не след дълго луната обля долината и близките върхове със сребристото си сияние, откроявайки причудливите изпъкнали могилки, осеяли цялата местност. Навярно за всеки друг наблюдател пейзажът би бил олицетворение на пасторално спокойствие, но не и за мен; никога нямаше да забравя що за скверни ужаси се спотайват под идиличната му безметежност. С всяка следваща минута тези загадъчни землисти гърбици, наподобяващи свити на кълбо змии, ме изпълваха с все по-голямо омерзение и аз изведнъж се замислих за произхода и неестественото им изобилие. Естествено явление ли бяха... или присъствието им се дължеше на нещо друго?

Без да съм специалист по геология, в началото бях предположил, че тези тайнствени обекти са се появили в далечните праисторически времена в резултат на съпротивлението на планинската почва срещу настъпващите ледници. Странните куполовидни образувания бяха най-много на брой около хребета на Темпест Маунтин, след което честотата, с която бяха разпръснати по склоновете, намаляваше. И ето че сега, докато стоях наред Мейпъл Хил и съзерцавах хълмистата местност, ненадейно осъзнах, че между противните гърбици и грамадата на Темпест Маунтин съществува някаква особена, но в

същото време строга система на пространствени отношения. Без съмнение, билото на възвишението представляваше нещо като център, откъдето радиално се проточваха множество лъчи, маркирани от разпръснатите из околността куполовидни образувания. Сякаш зловещият необитаем дом на рода Мартенс беше чудовищен октопод, прострял във всички посоки уродливите пипала на дебнещия страх; от този ярък образ изведнъж ме побиха такива смразяващи тръпки, че мигновено реших да насоча цялото си внимание към разплитането на тази мистерия.

Колкото повече размишлявах над произхода на многобройните могили, толкова повече се убеждавах в несъстоятелността на ледниковата хипотеза, а съзнанието ми бе връхлетяно от вледеняващо прозрение. Преди да се усетя, устните ми сами започнаха да мълвят привидно несвързани, откъслечни и налудничави фрази: „Боже мой!... Проклетите гърбици... Навярно цялата местност е прорязана от тунели, а дяволските къртичини им осигуряват излаз на повърхността... Колко ли са на брой?... Онази нощ в имението... Първо докопах Тоби и Бенет... А те се намираха от двете ми страни... Нима са ни нападнали две изчадия едновременно?“. В следващия момент вече разравях като бесен пръстта под краката ми; ръцете ми трепереха и ноктите ми се чупеха, ала аз не обръщах никакво внимание на това. Ненадейно от гърдите ми се изтръгна мощен вик и аз се натъкнах на същия тунел, по който бях пълзял в онази кошмарна нощ.

Какво се случи после ли? Помня неистовия си бяг по облените от лунна светлина склонове и през зловещите тъмни гори. Помня как размахвах лопатата в грамадния сутерен на имението, който се оказа целият обрасъл с противни плевели, опитвайки се да открия сърцевината на тайнствения подземен свят, откъдето водеха началото си всички проходи. Помня безумния си смях, когато най-накрая намерих тунела под основите на стария комин, където буйната растителност хвърляше причудливи сенки на треперливата светлина от запалената свещ. По това време още не знаех какво точно обитаваше тези пъклени катакомби и чакаше тътена на гръмотевиците, за да се пробуди към живот.

Размишленията ми дали да проуча тунела сега, или да се върна по-късно, придружен от планинците, изведнъж бяха прекъснати от

внезапен порив на вятъра, който угаси свещта ми. Слава богу, разполагах и с джобно фенерче, но незнайно защо, не побързах да го включа, оставайки в прегръдката на мрака. Луната вече не се виждаше през процепите на порутената стена и аз почувствах как ме обзема неясна тревога. Миг по-късно до слуха ми достигна далечното ръмжене на приближаващата буря. В съзнанието ми се зареди плашеща върволица от зловещи образи и асоциации, която ме накара да се притая в най-далечния ъгъл на просторното помещение. В същото време, въпреки обхваналото ме вцепенение, бях неспособен да откъсна поглед от злокобното отворстие в основата на комина. Кого всъщност призоваваше бурята? И беше ли останал изобщо някой, когото да призовава? Ами ако двете същества, загинали при срутването на земната маса и опожаряването на селската къща, бяха последните въплъщения на призрака на Ян Мартенс?

Благодаря на небесата, задето не се вслушах в безразсъдния ми импулс да се спусна в зейналата чернота, а наместо това останах скрит сред гъстата растителност в другия край на сутерена, откъдето можех незабелязано да наблюдавам цялото помещение. И ако същите тези небеса се окажат милостиви, някой ден ще изтрият от съзнанието ми спомена за видяното и ще ми позволят да изживея остатък от живота ми в състояние на относителен душевен покой. До ден-дневен страдам от безсъние, редките моменти на полудрямка са белязани от ужасяващи кошмари, а по време на гръмотевична буря съм принуден да прибягвам до помощта на опиума. И всичко се дължеше на онова, което се случи в следващите мигове.

То връхлетя внезапно, изневиделица и без никакво предупреждение. Стремителен демоничен порой, изригнал от бездънните адски гълбини; неизброими пълчища от чудовищни изчадия, втурнали се навън като напускащи убежищата си гигантски плъхове... Това бе вулканична експлозия от полуразложени, прокажени и уродливи органични тела, чиито облик бе толкова ужасяващ и зловещ, че пред тях бледнееха и най-скверните творения на вещерството и черната магия. Съскащ, ръмжащ и клокочещ, този несекващ поток от безброй кошмарни твари се изливаше от отворстието в основата на стария комин и като отровна зараза се разтичаше по буренясалия землист под на сутерена, разклонявайки се

на десетки по-малки струи, които изчезваха в мрака на прокълнатите гори, сеейки страх, безумие и смърт.

Един Бог знае колко всъщност бяха; аз имах чувството, че са хиляди. Когато нечестивите им редици най-сетне започнаха да оредяват, забелязах, че това бяха уродливи, покрити с козина човекоподобни същества с неестествено дълги крайници — демонични карикатури на човешкия род. През цялото време те останаха съвършено безмълвни и не дочух дори приглушен писък, когато едно от изчадията с мълниеносно отработено движение се нахвърли върху своя по-дребен събрат и започна да го яде. На помощ на канибала мигом се притекоха и други и загризаха гърчещата се жертва с кощунствена наслада. Междувременно аз успях да овладеем страха и вцепенението ми и болезненото любопитство взе връх над вкаменилия ме ступор; миг по-късно ръката ми бавно се плъзна към пистолета ми и когато и последното от чудовищата напусна адското си леговище, се прицелих и натиснах спусъка в момента, в който земята се разтреса от поредния тътен на гръмотевичната буря.

После имаше само виещи, пълзящи и връхлитащи сенки на алено безумие, гонещи се една друга в бесния си полет из безкрайните коридори на кървавочервеното небе... Безформени фантоми и калейдоскопични картини от дяволския пейзаж, навеки запечатали се в паметта ми... Призрачни, тегнещи в лепкав мрак гори от исполински дъбове със змиевидни коренища, които смучеха мъртвешки сокове от гъмжащата от хиляди демони канибали почва... Дълги редици от зловещи гърбици, проточили се като гигантски пипала от прокълнатото имение на Мартенсови към съседните хълмове... Смъртоносни мълнии, чийто блясък озаряваше прорязаната от безброй тунели местност, придавайки ѝ чудовищни измерения... Мога само да благодаря на Всевишния, задето спаси живота и разсъдъка ми и ми помогна да се добера до градчето, което спокойно спеше под ясното, отрупано със звезди небе.

Трябваше да измине цяла седмица, докато преодолеем шока и дойда на себе си. Когато се възстанових от преживяното, се обадох в Олбъни и извиках специалисти по взривни вещества, които заложиха в старинната къща на рода Мартенс сериозно количество динамит. Силата на експлозията беше толкова голяма, че имението и цялата горна част на Темпест Маунтин бяха напълно заличени от лицето на

земята. Освен това момчетата от Олбъни запечатаха всички открити на повърхността могили и отсякоха няколко от най-високите дървета, чието съществуване не само отравяше ландшафта, но и подкопаваше устоите на здравия разум. Едва след като всичко това бе сторено, сънят ми се завърна и вече не будувам по цели нощи, а успявам да си подремна мъничко, преди поредният кошмар да ме сграбчи в ноктестите си обятия, обливайки ме в студена пот. Уви, с разбулването на тайната на дебнещия страх и прокрадващата се смърт бях изгубил завинаги душевния си покой. Ужасът никога няма да ме напусне, защото кой би могъл да заяви със сигурност, че дяволските пълчища от Темпест Маунтин са изтребени до крак и че никъде в огромния свят не съществува нещо подобно? Кой би могъл да надзърне в неведомите подземни кухни, без да потрепери от вледеняващ страх за своето бъдеще? Всеки път когато зърна някой кладенец, пещера или вход към метрото, усещам как ме побиват тръпки и бързам да извърна очи... Защо лекарите не са в състояние да ми предпишат лекарство, което да възвърне здравия ми сън и да успокоява съзнанието ми, когато небесата се раздират от светкавици, а грохотът на гръмотевиците заплашва да взриви агонизиращия ми череп?

Онова, което зърнах наред заревото от изстрела на пистолета, бе толкова простичко и наглед обикновено, че в продължение на цяла минута останах хладнокръвен и спокоен. После значението на видяното достигна до разсъдъка ми и аз изпаднах в умопомрачение. Рухналото на землистия под същество представляват омерзителна, белезникава човекоподобна твар с уродливи крайници, хищни остри зъби и сплъстена козина. Без съмнение, това бе крайният резултат от невъобразимата дегенерация на един биологичен вид, чиито представители бяха живели в страшна подземна изолация и бяха практикували канибализъм и инцест. Бях съзрял въплъщението на хаотичния, озъбен и свиреп Страх, който дебне зад гърба на Живота, изгарящ от желание да го погуби. Застреляното от мен изчадие бе издъхнало, ала аз бях успял да зърна предсмъртния му поглед. Очите му бяха същите като тези на съществото, което бях срещнал под земята по време на предишната буря, и пораждаха същите вледеняващи асоциации. Едното беше синьо, а другото — кафяво. Това бяха разноцветните очи на членовете на семейство Мартенс — очите от древните легенди и предания — и те безмълвно ми разкриха в какво се

бе превърнал този изчезнал род, обитавал страховитото, отрязано от света имение на хребета на Темпест Маунтин.

---

[1] Букв. „реката на скръбта“ или „реката на болката“ — една от реките, течащи из подземното царство според древногръцката митология, през която лодкарят Харон превозвал мъртвите. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.